

[Albrechtsen]

fungerer. Ydermere er der her tale om vellykkede projekter, som virkelig er til gavn for lokalbefolkningen, og hvor den danske beslutning betyder, at den ydede bistand tabes på gulvet. Dette vil være spild af de danske skatteyderes penge, men værre endnu vil det reelt skade den fattige u-landsbefolkning, som har nydt godt af projekterne, altså virke stik imod formålet med dansk bistandspolitik.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

I januar 1979 efter Vietnams invasion og besættelse af Kampuchea besluttede den daværende danske regering, at der ikke skulle gives yderligere dansk bistand til Vietnam, men at de projekter, der var sat i gang, skulle gøres færdig. Derfor fortsatte man med gennemførelsen af de aftalte projekter. Det drejede sig om en cementfabrik, en sukkerfabrik, et vandværk, et komposteringsanlæg og en fiskeforædlingsfabrik.

Et par år senere måtte man konstatere, at projekterne ikke kunne gøres færdige med de midler, der var bevilget, og derfor søgte min forgænger i 1982 finansudvalgets tilslutning til, at der blev givet et yderligere statslån til Vietnam på i alt 60 mill. kr. I ansøgningen til finansudvalget blev det pointeret, at der var tale om et tillægslån til finansiering af færdiggørelsen af de omhandlede projekter, og i kraft af dette ekstra lån er det siden lykkedes at gøre alle de projekter færdig, som var aftalt med Vietnam, og starte driften af dem; de sidste arbejder blev afsluttet sidste år.

Alle disse projekter er således blevet fulgt grundigt til dørs i nøje overensstemmelse med den afviklingsplan, der var lagt af den forrige regering.

Det, der nu spørges om, er, om jeg vil omgøre denne afviklingsplan, sådan at vi i stedet for skulle påtage os et mere permanent ansvar for driften af de pågældende projekter, og i den anledning kan jeg forsikre spørgeren om, at jeg ikke er indstillet på at ændre kurs. Jeg er ganske enig i den beslutning, som blev truffet af den forrige regering, og hvis forudsætninger består uændret.

Albrechtsen (VS):

Jeg er langtfra i stand til at sige udenrigsministeren tak for svaret.

Situationen er, at man fra dansk side har medvirket til nogle bistandsprojekter – ministeren nævnedes dem selv – og problemet i dag er jo på den ene side det, at disse projekter har været succesrige, og det vil jeg bede ministeren bekræfte; mine oplysninger går i alt fald ud på, at de har været meget succesrige i den forstand, at de er kommet befolkningen i de lokalområder, hvor de er placeret, til gode, men på den anden side også på den måde, at befolkningen f.eks. omkring cementfabrikken er blevet meget afhængig af denne fabrik, og hele egnen er blevet lavet om og har fået et andet eksistensgrundlag. Men det kan jo ikke videreføres, hvis disse fabrikker ikke kan få den danske ekspertbistand og de danske reservedele, som kun kan fås for vestlig valuta hos de virksomheder – det er vist f.eks. F.L. Smidth – som skal levere denne ekspertise og disse reservedele for løbende at sikre, at et succesrigt projekt får lejlighed til at fortsætte.

Derfor vil jeg spørge ministeren, om det egentlig ikke er rimeligt ud fra en dansk bistandspolitisk betragtning, at man, når man nu endelig har virkelig succesrige projekter, af hensyn til den lokalbefolkning, hvis vilkår man har været med til så afgørende at ændre, sikrer, at de får lejlighed til at høste frugterne af det, man har sat i gang.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg synes, det er et godt og sundt princip i dansk u-landsbistand, at vi yder den uden at skele til, om vi nu bryder os om styreformen i de lande, vi hjælper, og det sker ud fra det princip, at det er befolkningerne, vi ønsker at hjælpe. Vi ønsker heller ikke at knytte politiske betingelser til det. Men i en situation som den foreliggende fandt den tidligere regering altså, at der med Vietnam som aggressiv magt, der invaderede og besatte og fortsat holder besat nabolandet Kampuchea, er overskredet nogle grænser, som gør, at vi ikke fortsat kan have bistandssamarbejde med dem. Så gør vi det, der er sat i gang, færdig, hvorefter vi træder ud og siger: så kan vi ikke deltage længere.

Det var den forrige regerings vurdering. Jeg deler ganske den vurdering, og det bryder ikke med det helt grundlæggende og sunde princip, at vi i øvrigt yder u-landsbistand uden politiske betingelser.